

gel niet het gerechtvaardigd vertrouwen kan worden ontleend dat (verdere) vervolging achterwege zal blijven. Van een uitzondering was volgens het hof geen sprake. Daarmee had het hof het verweer op toereikende gronden verworpen.

De Advocaat-Generaal voegde daaraan toe dat zich een uitzondering op deze regel kan zich voordoen bij uitlatingen of gedragingen van ambtenaren die binnen de invloedssfeer van het Openbaar Ministerie opereren. Daarvan is bij toezichthouders echter geen sprake. Hier speelde ook nog mee dat de verdediging niet sprak over aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen uitlatingen of gedragingen, maar van een 'gang van zaken' die 'voor rekening' van het Openbaar Ministerie zou komen. 'De gedachte dat bestuurlijke handhaving zonder meer "voor rekening" van het Openbaar Ministerie komt, getuigt van een onjuist begrip van het recht,' aldus de Advocaat-Generaal.

In de zaak met nummer 922 verwierp de Hoge Raad op gelijke manier het cassatieberoep in de zaak tegen de feitelijke-leidinggever.

Gerechtshof Amsterdam 15 juli 2022, ECLI:NL:GHAMS:2022:2077

In hoger beroep was de (rechts)vraag aan de orde of de toepasselijke regelgeving meebrengt dat aan boord van een transporteenheid te allen tijde een vervoersdocument aanwezig moet zijn dat de actuele hoeveelheid van de in de eenheid aanwezige gevaarlijke stof vermeld, óf dat aan de regelgeving wordt voldaan indien de actuele hoeveelheid (op eenvoudige wijze, zo nodig na een berekening) uit de aanwezige vervoersdocumenten kan worden opge maakt. In deze zaak werd een (tank)transportbedrijf – kort samengevat – verdacht van (al dan niet opzettelijke) overtreding van de Wet vervoer gevaarlijke stoffen, nadat bij een controle de chauffeur desgevraagd geen document kon overleggen waarop de op dat moment in de transporteenheid aanwezige hoeveelheid hypochloriet was vermeld. Wél kon de chauffeur die hoeveelheid uitrekenen (door de hoeveelheid waarmee hij was vertrokken te verminderen met de hoeveelheden die hij blijkens de aanwezige vervoersdocumenten bij verschillende klanten had gelost). Het hof oordeelde dat niet verplicht is dat te allen tijde in de transporteenheid een vervoersdocument aanwezig is waarop de actueel in de eenheid aanwezige hoeveelheid is vermeld, maar dat deze hoeveelheid wél uit de aanwezige documenten moet zijn op te maken. Dat laatste was in deze zaak het geval, waardoor de handelwijze van de verdachte voldeed aan de wet- en regelgeving. De rechtspersoon werd dan ook vrijgesproken door het hof.

Fiscaal sanctierecht

Deze rubriek wordt verzorgd door mr. A.B. Vissers en mr. D.J.E. de Kruif.

Medeplegersboete

Medeplegersboeten passeren de laatste periode met enige regelmaat de revue. Tot op heden zijn nagenoeg alle opgelegde medeplegersboeten door de feitenrechters vernietigd.

In de vorige editie van deze rubriek is reeds de medeplegersboetezaak besproken van Hof Den Haag van 2 maart 2022, ECLI:NL:GHDHA:2022:317 waarin volgens het Hof niet is voldaan aan het toestemmingsvereiste aangezien de voor de medeplegersboete benodigde toestemming is verleend op basis van onvolledige en gekleurde informatie en de boete reeds op die grond dient te worden vernietigd. Daarbij komt dat de inspecteur niet heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast ten aanzien van (voorwaardelijk) opzet.

In de zaak van 14 juni 2022, ECLI:NL:GHAMS:2022:1816, beslist Hof Amsterdam, in navolging van de rechtbank (Rb. Noord-Holland 10 juni 2021, ECLI:NL:RBNHO:2021:4643), eveneens dat de opgelegde medeplegersboete geen stand kan houden. De desbetreffende adviseur zou volgens de inspecteur, ondanks haar betrokkenheid bij de Malta-structuur, ten onrechte niet hebben verzocht tot uitreiking van een aangiftebiljet, noch een aangifte hebben gedaan of anderszins bekend hebben gemaakt aan de Nederlandse Belastingdienst dat vennootschapsbelasting verschuldigd was. Ook hier oordeelt de feitenrechter dat de inspecteur niet heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast, nu de inspecteur de (gestelde) aanwezigheid van de bestanddelen van het aan de adviseur verweten feit niet overtuigend heeft aangetoond. De inspecteur heeft volgens het Hof evenmin de intellectuele of materiële bijdrage, die nodig is voor de kwalificatie 'medeplegen', op overtuigende wijze aangetoond. Tot slot oordeelt het Hof dat geen sprake is van feitelijk leidinggeven aan de verboden gedraging. Daarvoor is vereist dat de adviseur opzet zou hebben gehad op het feitelijk leidinggeven en daarvoor was haar rol in het geheel te gering. Het Hof concludeert dat belanghebbende niet het beboetbare feit kan worden verweten, omdat zij niet heeft medegepleegd of feitelijk leiding heeft gegeven aan het ten onrechte niet verzoeken om uitreiking van aangiftebiljetten. De uitspraak van de Rechtbank wordt hiermee bevestigd.

Het Hof zag geen reden om, zoals de inspecteur had gesteld, belanghebbende op te dragen nader stukken te overleggen. Zij was niet als (vermeend) belastingplichtige aangemerkt, maar was uitsluitend geconfronteerd met een "criminal charge". Het betreft juist de inspecteur die op overtuigende wijze de aanwezigheid moet aantonen van de bestanddelen van het verweten feit en die bewijsplicht had hij verzaakt.

■ Verzwegen buitenlands vermogen

Rb. Gelderland 6 mei 2022, ECLI:NL:RBGEL:2022:2289 (6 juni gepubliceerd)

In deze uitspraak van Rechtbank Gelderland wordt ingegaan op de vraag of 'afgedwongen' bankafschriften kunnen worden gebruikt ter onderbouwing van opgelegde vergrijpboeten ter zake van verzwegen buitenlands vermogen. Belanghebbende en zijn echtgenote vermelden gedurende meerdere belastingjaren hun buitenlands vermogen niet in hun aangiften. De inspecteur legt vervolgens aan beiden navorderingsaanslagen en vergrijpboeten op.

In de procedure tegen de boeten namens één van de echtgenoten wordt aangevoerd dat de inspecteur wilsafhankelijke informatie (de bankafschriften) heeft afgedwongen en deze vervolgens ten onrechte heeft gebruikt ter onderbouwing van de vergrijpboeten. Daarmee zou de inspecteur in strijd met het verbod van zelfincriminatie – nemo teneturbeginsel – hebben gehandeld.

De rechtbank verwerpt deze stelling, onder verwijzing naar jurisprudentie van de Hoge Raad. Uit het arrest van 12 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3640 volgt dat wilsonafhankelijk materiaal moet worden gedefinieerd als "bewijsmateriaal dat weliswaar onder dwang is verkregen, maar (...) onafhankelijk van de wil van de verdachte [bestaat]." Verder overweegt de Hoge Raad in het arrest van 24 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:1130 dat "de kwalificatie van materiaal als 'wilsonafhankelijk' dan wel 'wilsafhankelijk' is verbonden aan de aard van het materiaal – of het in fysieke zin 'bestaat', onafhankelijk van de wil van de betrokkene. Ten slotte refereert de rechtbank aan het arrest van 24 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:1129 waarin de Hoge Raad expliciet overweegt dat bankafschriften wilsonafhankelijk materiaal vormen, nu zij los van de wil van belanghebbende kunnen bestaan en dat daarbij uitdrukkelijk niet van belang is of deze ook zonder diens medewerking zouden kunnen worden verkregen. Deze kwalificatie is van belang, nu het verbod op zelfincriminatie zich niet uitstrekt tot wilsonafhankelijk materiaal.

De rechtbank oordeelt in lijn met deze vaste jurisprudentie van de Hoge Raad en overweegt dat, nu sprake is van wilsonafhankelijk materiaal, het nemo teneturbeginsel niet is geschonden. Daarmee bevestigt de rechtbank dat het gebruik van de opgevraagde bankafschriften is toegestaan voor de onderbouwing van de vergrijpboeten die zijn opgelegd vanwege verzwegen buitenlands vermogen.

Rb. Gelderland 6 mei 2022, ECLI:NL:RBGEL:2022:2290 (6 juni gepubliceerd)

In de samenhangende zaak van de echtgenote van bovengenoemde belanghebbende valt de uitkomst positiever uit. Daarin wordt het standpunt ingenomen dat de inspecteur onvoldoende heeft onderbouwd dat sprake is van opzet of grove schuld. De onderbouwing van de inspecteur had slechts betrekking op haar echtgenoot. Daarnaast stelt zij dat zij ook niet behoefde te weten dat haar echtgenoot vermogen in het buitenland bezat en haar daarom ook niet kan worden verweten dat zij dat vermogen niet heeft vermeld in haar aangiften.

De rechtbank stelt vast dat de inspecteur in dit geval (inderdaad) geen feiten heeft gesteld – of heeft doen blijken – waaruit volgt dat zij op de hoogte was van de omvang van het buitenlands vermogen van haar echtgenoot. Daaraan voegt de rechtbank toe dat, zelfs als al zou kunnen worden geoordeeld dat aannemelijk is dat zij op de hoogte was van het bestaan van buitenlands vermogen, dit niet voldoende is aangezien de desbetreffende feiten en omstandigheden 'overtuigend' moeten worden aangetoond. De rechtbank refereert hierbij aan het in de vorige editie van deze rubriek besproken arrest van de Hoge Raad van 8 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:526. In dat arrest zocht de Hoge Raad aansluiting bij de jurisprudentie van de andere hoogste bestuursrechters en oordeelde dat 'aannemelijk maken' niet langer voldoende is voor het aannemen van de aanwezigheid van opzet of grove schuld. Voortaan moet de inspecteur die feiten 'doen blijken'.

De rechtbank komt in deze zaak tot de slotsom dat niet is voldaan aan de bewijslast ter zake van de feiten en omstandigheden die de conclusie rechtvaardigen dat sprake is van (voorwaardelijk) opzet of grove schuld die op de inspecteur rust, zodat de vergrijpboeten worden vernietigd. Tot slot wordt een dwangsom toegewezen, aangezien door de inspecteur niet tijdig op de bezwaren is beslist. De rechtbank stelt de dwangsom vast op het maximale bedrag van €1.442.

■ Geen toerekening opzet of grove schuld adviseur

Rechtbank Zeeland-West-Brabant 22 juni 2022, ECLI:NL:RBZWB:2022:3155

Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad kan opzet en grove schuld van een ingeschakelde adviseur niet aan een belastingplichtige worden toegerekend (ECLI:NL:HR:2006:AU7741 en ECLI:NL:HR:2006:AZ3355). Bij het opleggen van een vergrijpboete gaat het om de opzet of grove schuld van de belastingplichtige zelf. De Hoge Raad oordeelde al eerder dat er geen aanleiding bestaat voor een belastingplichtige zich ter voorkoming van fouten ook zelf in de inhoudelijke aspecten van op hem toepasselijke belastingregelingen te verdiepen als die belastingplichtige zich laat bijstaan door een adviseur die hij voor voldoende deskundig mag houden en aan wiens zorgvuldige taakvervulling hij in redelijkheid niet hoeft te twijfelen.

Deze vaste jurisprudentie maakt dat de in deze zaak aan belanghebbende – een handelaar in tweedehandse auto's – opgelegde vergrijpboete voor de onterechte toepassing van het BTW-nultarief wordt vernietigd. Die vernietiging is ook gelegen in het feit dat de inspecteur niet voldeed aan zijn stelplecht en bewijslast. De inspecteur had niet bestreden dat belanghebbende zijn adviseur voor voldoende deskundig mocht houden of aan diens zorgvuldige taakvervulling hoefde te twijfelen en evenmin dat de belastingplichtige zorgvuldig had samengewerkt met de adviseur door alle beschikbare informatie te verstrekken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de inspecteur dan ook niet doen blijken dat belanghebbende grove schuld kan worden verweten. Daar komt volgens de rechtbank nog bij – verwijzend naar

de jurisprudentie van de Hoge Raad – dat zelfs indien belanghebbende zich al wél zou hebben verdiept in de toepasselijke wet- en regelgeving, dat enkele feit niet betekent dat hij gehouden is om te controleren of zijn adviseur de regeling correct heeft toegepast. Nu niet is betwist dat belanghebbende op de deskundigheid van zijn adviseur mocht vertrouwen, vernietigt de rechtbank de boete.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch 15 juni 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:1896.

Ook uit deze volgende zaak van Hof Den Bosch volgt dat (eventuele) opzet of grove schuld niet aan een belastingplichtige kan worden toegerekend en worden de opgelegde boeten vernietigd. Aan belanghebbende – die in shampoos en aanverwante artikelen handelde – zijn naheffingsaanslagen omzetbelasting met vergrijpboeten van 25% opgelegd. Volgens Hof Den Bosch heeft belanghebbende niet aannemelijk gemaakt dat het nultarief toegepast kon worden, zodat er terecht naheffingsaanslagen zijn opgelegd. Ten aanzien van de boeten stelt belanghebbende dat hij alle originele bescheiden, waaruit de toepassing van het nihiltarief wel had kunnen blijken, heeft overgelegd aan zijn inmiddels overleden accountant en die nadien door toedoen van het kantoor van de (overleden) accountant wellicht in het ongerede zijn geraakt. Het Hof overweegt dat dit geschetste scenario niet kan worden uitgesloten en dat evenmin kan worden uitgesloten dat de accountant deze overgelegde bescheiden onjuist heeft verwerkt en dat (daardoor) onjuist aangiften omzetbelasting zijn gedaan. Deze twijfel behoort volgens het Hof niet voor rekening van belanghebbende te komen. Dat de achteraf overgelegde bewijsstukken rommelig overkomen, doet niets af aan het feit dat de inspecteur opzet of grove schuld overtuigend moet aantonen (doen blijken). De omstandigheid dat de belastingplichtige een adviseur heeft ingeschakeld, aan wie opzet of grove schuld kan worden verweten, kan samen gaan met de mogelijkheid dat bij de belastingplichtige zelf (voorwaardelijk) opzet of grove schuld aanwezig is geweest. Daarvoor kan van belang zijn of de belastingplichtige de zorg heeft betracht die redelijkerwijs van hem kan worden gevergd bij de keuze van zijn adviseur en bij de samenwerking met die adviseur. Ook daarvoor rust echter op de inspecteur de stelplicht en de bewijslast en de inspecteur in deze zaak voldeed daar (ook) niet aan.

■ **Ook valsheid in geschrifte bij niet opnemen van informatie**

Gerechtshof Den Bosch 30 augustus 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:2990

Deze zaak voor Hof Den Bosch betreft een voormalig partner van een groot belastingadvieskantoor die als bestuurder van diverse stichtingen met een ANBI status werkzaamheden had verricht die werden gefactureerd op naam van het belastingadvieskantoor. De voormalig partner werd strafrechtelijk vervolgd, omdat de facturen voor deze werkzaamheden waren opgemaakt op naam van het belastingadvieskantoor en daarmee de suggestie werd gewekt dat er sprake was van fiscale en/of juridische advisering, terwijl er

feitelijk sprake was van vergoedingen voor bestuurlijke en operationele werkzaamheden.

De rechtbank veroordeelde de partner tot een gevangenisstraf van 30 maanden waarvan 10 maanden voorwaardelijk. Zowel de voormalig partner als het Openbaar Ministerie tekenden hoger beroep aan. Ook Hof Den Bosch kwam tot een bewezenverklaring van valsheid in geschrifte. Voor verduistering sprak het hof de partner vrij. Met name de overwegingen ten aanzien van de valsheid in geschrifte zijn interessant omdat die betrekking hebben op de vraag of een factuur met daarop een zeer algemene omschrijving van de werkzaamheden onder omstandigheden vals kan zijn.

Het hof overweegt eerst dat de facturen niet als vals kunnen worden aangemerkt vanwege het feit dat er uren zijn gedeclareerd die in werkelijkheid niet zijn gemaakt omdat dit uit het dossier niet blijkt. Evenmin kan de valsheid worden gevonden in de hoogte van het gehanteerde uurtarief. De facturen lijken voorts op het eerste gezicht inhoudelijk niet vals: er wordt een bedrag gefactureerd voor 'werkzaamheden in een bepaalde periode'. Juist het ontbreken van informatie op de facturen – waar die wel had moeten worden opgenomen – leidt in dit specifieke geval evenwel tot de conclusie dat de facturen vals zijn.

Het hof stelt evenwel vast dat de facturen onder meer zien op bestuurswerkzaamheden. Specifiek voor die bestuurswerkzaamheden voor een ANBI geldt dat de bestuurder geen (commerciële) vergoeding mag ontvangen anders dan een onkostenvergoeding. Het feit dat er desondanks is gefactureerd met een algemene omschrijving, zonder daarbij te vermelden dat (tevens) een vergoeding tegen een commercieel tarief voor bestuurswerkzaamheden in rekening werd gebracht, vormt volgens het hof een verhullende of een versluitende handeling. Daarmee zou verdachte hebben willen verhullen dat hij – in strijd met de vereisten van een ANBI-status – een commerciële vergoeding bedong voor zijn bestuurswerkzaamheden. Dat levert intellectuele valsheid op, aldus het Hof. Deze uitspraak vormt daarmee een waarschuwing voor de praktijk dat onder omstandigheden het niet opnemen van bepaalde informatie aldus een vals geschrift kan opleveren. Dat is op zich niet nieuw, maar doorgaans worden daaraan wel hoge eisen gesteld. Het moet gaan om essentiële informatie waarbij gewicht toekomt aan het bestaan van een rechts- of ambtsplicht om de informatie te vermelden (ECLI:NL:HR:2003:AE8845 en ECLI:NL:HR:2006:AU5756). De belastingadviseur heeft volgens het Hof in strijd gehandeld met de fiscale ANBI-regelgeving door een commercieel tarief te rekenen voor bestuurswerkzaamheden. Door dit niet te vermelden op de facturen heeft hij een effectieve toepassing en controle van de fiscale wet- en regelgeving op het gebied van ANBI's bemoeilijkt, aldus het Hof. Daarnaast heeft hij aanvragen voor de fiscale ANBI-status opzettelijk verkeerd ingevuld, waardoor meerdere malen valsheid in geschrift is gepleegd. Het hof komt tot een gevangenisstraf van 16 maanden waarvan 10 maanden voorwaardelijk.

■ Appeleren is riskeren

Gerechtshof 's-Hertogenbosch 21 juni 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:1944

In eerste aanleg is verdachte door Rechtbank Oost-Brabant veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (waarvan de helft voorwaardelijk) wegens het meermalen opzettelijk doen van onjuiste aangiften omzetbelasting. Verdachte gaat in hoger beroep, omdat hij het niet eens is met de hoogte van zijn straf en omdat hij meent dat de gevolgen die het strafbare feit voor hem hebben gehad onvoldoende waren meegewogen. Namens verdachte is in hoger beroep verzocht geen onvoorwaardelijke gevangenisstraf, maar, conform het voorstel van de advocaat-generaal, een taakstraf in combinatie met een voorwaardelijke gevangenisstraf op te leggen. In dat kader is aandacht gevraagd voor de gevolgen van de strafzaak en zijn persoonlijke omstandigheden.

Hof Den Bosch legt echter een hogere straf op. Daaruit blijkt het in de rechtspraak bekende adagium; appelleren is riskeren. Het Hof overweegt in dat kader dat verdachte gedurende meerdere jaren met zijn eenmanszaak belastingfraude heeft gepleegd. Hoewel verdachte door zijn administrateur erop is gewezen dat de wijze waarop hij de voorbelasting berekende en vervolgens in aftrek bracht niet juist was, heeft hij zijn handelwijze meerdere jaren voortgezet. Hierbij heeft hij volgens het hof listig en geraffineerd gehandeld. Gelet op de ernst van het feit, de aard en omvang van de fraude en de strafindicatie in de LOVS-oriëntatiepunten is het hof van oordeel dat alleen kan worden volstaan met een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Alles afwegende acht het hof in beginsel een gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 4 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren, passend en geboden.

■ Fiscaal nadeel niet-tenlastegelegde onjuiste aangiften

Gerechtshof Amsterdam 19 juli 2022, ECLI:NL:GHAMS:2022:2140 (gepubliceerd op 19 juli 2022)

De strafkamer van Rechtbank Amsterdam veroordeelde verdachte tot een taakstraf van 180 uur en een voorwaardelijke gevangenisstraf van één maand met een proeftijd van 2 jaren voor valsheid in geschrifte en belastingfraude. Het verwijt betrof het geven van feitelijk leiding aan het medeplegen van het indienen van onjuiste, op valse facturen gebaseerde, aangiften BTW door een aantal vennootschappen. Het Openbaar Ministerie ging in hoger beroep en bepleitte een hogere straf, ter zake van een fiscaal nadeel van ruim € 250.000. Volgens de raadvrouw moet echter worden uitgegaan van een benadelingsbedrag van circa € 75.000. Alleen de te weinig betaalde omzetbelasting zou in aanmerking mogen worden genomen voor de strafoplegging en niet de te weinig afgedragen vennootschapsbelasting en inkomstenbelasting, aangezien deze niet zijn tenlastegelegd. Het Hof verwerpt dit standpunt. De omvang van het totale fiscale nadeel is volgens het Hof duidelijk uiteengezet en hierover is ter terechtzitting met verdachte gesproken. Om die reden kan bij het opleggen van de straf rekening worden gehou-

den met het totale nadeel als gevolg van het onjuist doen van zowel de aangiften omzetbelasting, alsook de aangiften vennootschapsbelasting en inkomstenbelasting. Het Hof overweegt alles afwegende dat niet kan worden volstaan met een andere straf dan een gevangenisstraf van 50 weken, waarvan 35 weken voorwaardelijk, met een proeftijd van 2 jaar.

■ Forse vermindering vergrijpboeten

Rechtbank Zeeland-West-Brabant 11 mei 2022, ECLI:NL:RBZWB:2022:2596

Een lezenswaardige uitspraak in het kader van de straftoemeting betreft deze uitspraak van Rechtbank Zeeland-West-Brabant. Belanghebbende is strafrechtelijk veroordeeld voor betrokkenheid bij de inkoop en verkoop van druggerelateerde chemicaliën. Naar aanleiding van het strafrechtelijk onderzoek legt de inspecteur aan belanghebbende aanslagen inkomstenbelasting met aanzienlijke vergrijpboeten op voor de jaren 2015 en 2016. In geschil is of de inspecteur terecht de volledige inkoop en de daaruit vermeende opbrengst aan belanghebbende heeft toegerekend en of de vergrijpboeten passend en geboden zijn.

De rechtbank stelt vast dat belanghebbende niet de vereiste aangiften heeft gedaan en dat de bewijslast moet worden omgekeerd en verzwaard. Volgens de rechtbank zijn er bovendien voldoende aanknopingspunten dat belanghebbende betrokken was bij de inkoop van chemicaliën en dat sprake is geweest van een samenwerkingsverband. De rechtbank overweegt dat een deel van het samenwerkingsverband gedeeltelijk zelfstandig en voor zichzelf handelde, zodat het onredelijk zou zijn om alle inkopen van chemicaliën in de schatting mee te nemen. Nu niet is uitgewerkt wanneer exact welke inkopen zijn gedaan, schat de rechtbank aan de hand van een tijdsevenredige herleiding welke inkopen aan het zelfstandig handelen kunnen worden toegerekend, waarna de rechtbank het belastbare inkomen uit werk en woning fors vermindert. Deze vermindering van de boetegrondslag brengt mee dat ook de boete (reeds) wordt verminderd.

De rechtbank ziet voorts aanleiding voor een forse verlaging van de boete over het jaar 2015, van € 1.117.669 naar € 35.000. Daarbij neemt de rechtbank in ogenschouw dat belanghebbende (al) strafrechtelijk is veroordeeld, een ontnemingsvordering verschuldigd is, alsmede de hoogte van de boetegrondslag alsook het feit dat deze met omkering en verzwaring van de bewijslast is vastgesteld en de duur van de procedure. De rechtbank vernietigt de vergrijpboete over 2016 omdat de inspecteur volgens de Rechtbank niet overtuigend had aangetoond (doen blijken) dat belanghebbende de aangifte niet, dan wel onjuist of onvolledig had gedaan.

■ Vrijspraak

Gerechtshof Amsterdam 1 juni 2022, ECLI:NL:GHAMS:2022:1722

Over de jaren 2011 tot en met 2014 was van de verdachte in deze zaak bij de Belastingdienst geen regulier inkomen of vermogen bekend. Dit bevreemde

gezien de luxe levensstijl van de verdachte. Na onderzoek concludeert de Belastingdienst dat de verdachte in voornoemde jaren in Nederland belastingplichtig is geweest en met de gedane nihil-aangiften opzettelijk te weinig inkomstenbelasting heeft betaald. De verdachte wordt vervolgens het opzettelijk doen van onjuiste aangiften inkomstenbelasting tenlastegelegd.

De vraag waarvoor het hof zich bij dit feit mede gesteld ziet, is of het handelen van de verdachte ertoe strekte dat te weinig belasting werd geheven – het 'strekingsvereiste' van artikel 69 AWR. Naar bestendige jurisprudentie is aan dit strekkingsvereiste voldaan indien de gedraging naar haar aard en in het algemeen geschikt is teweeg te brengen dat onvoldoende belasting wordt geheven. In het onderzoek is evenwel niet komen vast te staan dat de verdachte in de onderzochte jaren meer bezittingen had dan schulden, zo concludeert het Hof. De bij de verdachte zichtbare geldstromen kwamen voort uit leningen (schulden) van de verdachte bij vrienden, bekenden en/of andere natuurlijke personen. Met leningen (schulden) voorzag de verdachte in zijn levensonderhoud. Het Hof oordeelt dat niet is bewezen dat het handelen van de verdachte ertoe heeft gestrekt dat te weinig belasting is geheven, zodat hij van het ten laste gelegde moet worden vrijgesproken.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch 31 mei 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:1749

In deze zaak voor de fiscale fraudekamer Hof Den Bosch werd de verdachte strafrechtelijk vervolgd omdat hij volgens de FIOD een illegale constructie had toegepast doordat hij tijdens zijn dienstverband bij B.V. B zijn vergoeding had opgesplitst in een salaris en een overig deel, waaronder bonusbetalingen, onkostenvergoedingen en pensioenvergoedingen en dit overige deel liet uitbetalen aan de holding B.V. A en opzettelijk niet in zijn aangiften zou hebben opgegeven als box 1-inkomen. De fiscale fraudekamer sprak de verdachte partiel vrij van het opzettelijk doen van onjuiste en/of onvolledige aangiften wegens het niet in die aangiften vermelden van de door de B.V. B aan B.V. A gedane betalingen, aangezien de inspecteur het bestaan van de managementovereenkomst inmiddels had erkend. Daarmee had de inspecteur ook de realiteit erkend van de rol van B.V. A en kwam het strafrechtelijk verwijt dat de verdachte werd gemaakt te ontvallen, nu de vergoedingen door B.V. A (daadwerkelijk) werden genoten uit hoofde van de managementovereenkomst.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch 21 juni 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:1943

Ook in de volgende zaak voor Hof Den Bosch komt de strafkamer tot een vrijspraak. Het verwijt dat verdachte werd gemaakt betrof het in strijd handelen met de Wet op de accijns wegens het voorhanden hebben van zendingen alcoholische drank die niet in de heffing zouden zijn betrokken. Het Hof oordeelt met betrekking tot het niet doen van aangifte accijns dat verdachte slechts kan worden aangemerkt als pleger van het niet doen van aangifte, als hij tot het doen van aangifte gehouden was en dus

aangifteplichtig was. Ook kan de verdachte slechts worden aangemerkt als medepleger of feitelijk leidinggever van het ten name van de vennootschap niet doen van aangifte, indien de vennootschap tot het doen van die aangifte gehouden was en dus aangifteplichtig was. Het hof is van oordeel dat de verdachte dan wel de vennootschap niet is uitgenodigd tot het doen van aangifte, zodat verdachte niet aangifteplichtig is en vrijspraak moet volgen.

Wel dient de belastingplichtige te verzoeken om een uitnodiging tot het doen van aangifte. Wanneer dit wordt nagelaten, kan echter slechts een bestuurlijke boete – op grond van artikel 67ca AWR – worden opgelegd. Dit nalaten vormt geen strafbaar feit en de belastingplichtige kan dus niet strafrechtelijk worden bestraft.

Toezichthouders

Deze rubriek wordt verzorgd door mr. drs. M.J. Blotwijk, mr. R.P.A. Kraaijeveld en mr. A.S.M.L. Prompers.

Nieuws

ECB

Annual Report on Sanctioning Activities in the SSM in 2021

Op 12 augustus 2022 publiceerde de Europese Centrale Bank op haar website het overzicht van de sancties die in 2021 in de Bankenunie (Single Supervisory Mechanism) zijn opgelegd.

Belangrijkste uitkomsten

In 2021 hebben de bevoegde autoriteiten binnen het gemeenschappelijk toezichtsmechanisme SSM in totaal 142 administratieve sancties opgelegd aan (rechts)personen in verband met het niet voldoen aan de prudentiële vereisten. Het ging hoofdzakelijk om geldboetes (75%) ter waarde van ongeveer € 31,7 miljoen.

Verdeling

De meeste sancties werden opgelegd aan natuurlijke personen: deze vertegenwoordigden 42,5% van alle gevoerde procedures en 37,5% van alle opgelegde administratieve sancties. Het percentage minder significante instellingen (LSI's) lag op een vergelijkbaar niveau met 42% van alle gevoerde procedures. Het percentage opgelegde administratieve sancties lag zelfs nog hoger, op 44%. In de loop van 2021 verschoof het zwaartepunt in termen van het aantal lopende procedures steeds verder naar de LSI's.

Hoogste geldboete

De hoogste geldboete binnen het SSM werd in 2021 opgelegd aan een significante instelling en bedroeg € 24,5 miljoen. De hoogste geldboetes voor andere categorieën (rechts)personen die in 2021 binnen het SSM werden gesanctioneerd waren als volgt:

- natuurlijke personen € 1,5 miljoen
- LSI's € 680.000
- andere rechtspersonen die onder het sanctieman-